

[Børsen.]

Lande i denne Forbindelse. Vi har den største Sympati for disse Lande og haaber, at de maa kunne opretholde deres Selvstændighed, nye Stater som de er, i Fremtiden. Men disse Lande har aldrig været Deltagere i et nordisk Samarbejde.

Jeg har nævnt nogle af de Ting, som har stødt mig som dansk Mand ved at læse Talen, og jeg maa da sige, at det lader til, at den højtærede Statsminister har ændret Signaler noget fra Lund til Stockholm, idet vi vist alle har Indtrykket af, at hans Tale i Stockholm var af en noget anden Beskaffenhed end den, der blev holdt i Lund; naturligvis kan man ikke rette sig efter alle de Gengivelser, der er kommet frem, noget forskellige kan de jo være, men det ser efter Ministerens egne Udtalelser i Stockholm at dømme ud til, at han dér var villig til at drøfte alt Forsvaret vedrørende.

Nu kan man vende og dreje det, som man vil, men at Talen i Lund var særdeles uheldig og derfor nødvendigvis maatte medføre, at en anden Røst hørtes henedefra, derom er jeg aldeles overbevist. Talen har efterladt et mindre gunstigt Indtryk i Sverige, og det er Blade af alle Partifarver, der har været enige i at hævde dette. Jeg kunde, idet jeg her i en Mappe har, jeg antager ca. hundrede Udtalelser fra svenske Blade, hvis Formanden vilde give mig Til-ladelse dertil — hvad jeg ikke tror, han vil — læse op i en Times Tid. Det skal jeg imidlertid heller ikke anmode om. Men en ganske enkelt Udtalelse maa jeg maaske fremføre, den skal ikke være saa forfærdelig lang, men jeg mener, den egentlig rammer i Pletten. Det er ikke fra et konservativt Organ, men fra et Organ, der repræsenterer de frisindede og liberale Grupper i den svenske Rigsdag — jeg tænker her paa „Stockholms-Tidningen“.

Der staar i dette Blad i en Omtale af Statsministerens Taler i Sverige:

„Men naar Regeringsorganerne“ — altsaa de danske, det er dem, man henvender sig til — „i deres Polemik mod Vestrens og Højres Presse ivrigt søger at bagatellisere Indtrykket i Sverige af Hr. Staunings Tale og vil fremstille Kritikken af den her (i Sverige) som udgaaende fra en lille Kreds i Maskepi med den danske Konservatisme, saa er de ikke paa Sandhedens Veje, og da har vi baade Ret og Pligt til at sige fra.“

Og videre siger man i samme Artikel:

„Indtrykket af Talens egentlige Me-

ning var ensartet overalt og viste sig spontant. Det er Uret at lade, som om kun et Faatal Svenske er blevet ilde berørt, og til Gengæld pege paa Høffigheden i officielle Kredse. Det virker rent ud sagt lidt komisk, naar man i det demokratiske Danmark forsikrer, at Pressens Udtalelser ingenting betyder, naar blot de regerende Herrer viser sig høflige og sympatiske. Skal det stærke og gode Venskabsforhold imellem os og Danskerne ikke løbe Fare paa Grund af Intermezzoer som dette, saa bør alt behandles aabent og ærligt. Man vil vel ikke have en hemmelig Kabinetspolitik mellem os?“

Jeg tror, jeg kan nøjes med denne ene Udtalelse. Jeg tror, den tilstrækkeligt karakteriserer, hvorledes man bedømmer Talen i den svenske Presse.

Nu har jeg fremført et Par Ting, som jeg mener karakteriserer Statsministerens Tale som særdeles uheldig. Men jeg kan glædeligvis føje til, at Samarbejdet i Norden, som Statsministeren ogsaa er en Tilhænger af, jo vil gaa sin Gang — heldigvis er vi kommet saa vidt, at et lille Intermezzo af den Natur, der her er Tale om, ikke kan ødelægge det fremtidige Samarbejde, og vi vil da selvfølgelig samles om det, som Fællesinteresserne gør naturligt. Hvilket Resultat vi kommer til, vil Fremtiden vise. Jeg vil citere den svenske Statsministers kloge Ord: „Et Skæbnefællesskab er til Stede mellem Danmark og Sverige. Ingen Regering i Verden kan hindre Svenskere i at kæmpe paa Danmarks Side.“

Men i Forbindelse med Statsministerens Rejse til Sverige er der ogsaa Grund til at rejse det Spørgsmaal her, om Udenrigsministeren i Forvejen har været bekendt med denne Tale. Jeg synes, det kunde være paa sin Plads at faa at vide, om de Herrer Ministre rejser i Øst og Vest uden at lade hinanden vide, hvad det er, de vil tale om, naar de kommer til de fremmede Lande. Den højtærede Udenrigsminister kommer, og det bebrejder jeg ham ikke, ved enhver Lejlighed advarende med Pegefingern mod os andre og siger: „Nu maa I passe en lille Smule paa, naar I taler om udenrigske Forhold, I maa være lidt forsigtige i jeres Udtalelser, for ellers kan de komme os til Skade.“ Jeg synes, at det samme i endnu større Udstrækning maatte være Tilfældet inden for Ministrenes egen Kreds, og derfor synes jeg, det kunde have sin Interesse at faa at vide, om man ikke benytter den Fremgangsmaade, naar en Minister skal tale i Udlandet, at man da gør hinanden